

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **B. D.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018, č. j. 041873/2018/KUSK/OSA/ZAM, sp. zn. SZ_041873/2018/KUSK/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 44 A 41/2018 - 36,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 44 A 41/2018 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 22. 2. 2018 rozhodnutí č. j. 10486/DSA/18/JABA, sp. zn. DSA/16733/JABA, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a uložil mu souhrnnou pokutu ve výši 3.500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Prvního z uvedených přestupků se žalobce dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 11. 3. 2017 v 08:43 hod. v obci Byšice na silnici 1/16 u domu č. p. 254 překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci nejméně o 26 km/h. Druhý přestupek spočíval v porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť vozidlo žalobce nesplňovalo technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích - platnost technické kontroly skončila dne 9. 3. 2017.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl jako nedůvodné.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u krajského soudu, který rovněž nepovažoval žalobcovy námitky za důvodné, a proto žalobu zamítl.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Nejprve stěžovatel namítl, že měření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze použitého rychloměru, neboť nebyl dodržen úhel měření. Krajský soud aproboval rozhodnutí stojící na nesprávně zjištěném skutkovém stavu (co do naměřené rychlosti) a nesprávně posoudil právní otázku zákonnosti odmítnutí provedení důkazu. Jediným důkazem o naměřené rychlosti je výstup z měření, přičemž správnost měření samého byla zpochybněna. Co se týče názoru, že úhel měření je „doporučením pro správné měření“, nikoliv podmínka platnosti měření, konstatuje stěžovatel, že jde o názor soudu na technickou otázku, kterou však Český metrologický institut hodnotí zcela odlišně. Podle něj musí být Návod k obsluze dodržen ve všech jeho částích, v opačném případě neplatí pro dané měření ověření, a nelze „ani hovořit“ o odchylce pouhých 3 km/h. Závaznost ustanovení Návodu k obsluze lze seznat i z Ověřovacího listu, kde je uveden závěr, že ověření platí jen tehdy, je-li Návod k obsluze dodržen.

[6] Stěžovatel je přesvědčen, že relevantně zpochybnil výstup z měření – svá tvrzení podložil výpočtem, který srozumitelně vysvětlil. Bylo tak na místě minimálně doplnit dokazování o svědeckou výpověď. V souvislosti s úvahou soudu, kterou autoritou byl předložený vzorec uznán, stěžovatel uvedl, že jde o jednoduchou matematickou funkci *arcus tangens*, kterou není zapotřebí dokazovat, jde o učivo středních škol, vzorec je případně ověřitelný v matematicko fyzikálních tabulkách. Požadavek soudu, aby vzorec pro zápis matematické funkce vycházel z právního či technického předpisu, je zcela nepřipadný. Tvrdí-li soud, že stěžovateli nemůže být známo, kde byl rychloměr umístěn, a tedy je logicky vyloučeno, aby výsledek výpočtu byl validní, je třeba uvést, že výpočet je proveden na základě polohy měřeného vozidla, poloha měřicího vozidla je naopak vypočítávána (v jakém úhlu bylo měřeno, v takovém úhlu bylo postaveno měřící vozidlo vůči měřenému). Stěžovatel při předložení vzorce jasně uvedl, jaké vstupy pro něj použil, a bylo tedy zřejmé, že poloha měřicího vozidla do něj nijak nevstupuje. Toto stěžovatel vysvětlil na přiložené fotografii automobilu zepředu a z boku. Shrnul, že přesvědčivě a jednoznačně vypočítal, že vozidlo bylo vyfoceno z úhlu 11 stupňů, zatímco dle Návodu k obsluze musí být foceno v úhlu stupňů; nejvyšší tolerancí je jeden stupeň. Stěžovatel tedy minimálně založil pochybnost o provedeném měření, kterou správní orgán relevantně nevyvrátil (nevysvětlil, v čem je výpočet vadný či nevyslechl policistu, který rychloměr obsluhoval). Krajský soud proto nesprávně posoudil právní otázku, zda byl dán důvod k neprovedení navrhované svědecké výpovědi policisty.

[7] V rámci druhé části kasační argumentace stěžovatel namítal, že měřené vozidlo nebylo jeho vozidlem. Jednak uvedl, že jeho vozidlo má na boku polep, a jednak zdůraznil, že byl zastaven v jiné obci, než kde byl změřen, a z ničeho nevyplývá, že by policisté měli (jimi změřené) vozidlo po celou dobu ve vizuálním kontaktu. Stěžovatel proto navrhoval provést výslech policistů, čemuž správní orgány nevyhověly. Žalovaný odkázal na Oznámení přestupku, dle kterého bylo měřeno vozidlo stěžovatele, podle stěžovatele však nelze upřednostnit tvrzení uvedená v oznámení před tvrzením obviněného. Soud sice konstatoval, že z fotografie z rychloměru vskutku nelze seznat registrační značku ani tovární značku (tím spíše pak ani model, pozn. stěžovatele) vozidla, považoval však za podstatné, že pod fotografií je v kolonce „registrační značka“ uvedena registrační značka vozidla stěžovatele, které policejní hlídka zastavila. Stěžovatel namítl, že krajským soudem zmiňovaná tabulka je manuálně vyplňovaná policisty při tištění záznamu. To je zřejmé *prima facie* například z kolonky „svědek měření“, kde je mimochodem uvedeno též číslo, jako v kolonce „zařízení nastavil“. Pokud jde tedy o funkci rychloměru, pak patrně nerozeznal osobu svědka měření správně; stejně tak kolonka „barva“ není vyplněná (stěžovatel přitom zpochybňuje, že by tato kolonka nebyla vyplněná, pokud by ji rychloměr sám rozeznával, a rychloměr byl ověřen a tedy fungoval bezchybně). Kdyby i místo měření rychloměr doplňoval sám, poukazuje stěžovatel na skutečnost, že je pokaždé v jiném formátu zápisu (srov. rozdíl mezi „stanoviště“ a „místo měření“). Stěžovatel je přesvědčen, že soudům musí být z úřední činnosti známo (důkaz Návodem k obsluze daného rychloměru byl prováděn před soudy opakovaně), že údaje pod fotografií doplňují manuálně policisté, a to při tištění záznamu; registrační značku tak doplňují dle svého oznámení přestupku. Zásadní argument, kterým soud vyvrátil žalobní námitku, tak není pravdivý; vychází toliko z ignorace způsobu zpracování záznamu o přestupku. Stěžovateli není zřejmé, jak by mohl rychloměr doplnit registrační značku, pokud ji čitelně nevyfotografoval, a tedy danou informací nedisponoval.

[8] Stěžovatel tedy shrnul, že ze spisu se nepodává jediná skutečnost, ze které policisté či zejména správní orgány usoudily, že zastavené vozidlo je shodné s vozidlem měřeným. Stěžovatel logicky předpokládá, že mají-li policisté vozidlo v dohledu, uvedou to do úředního záznamu, neboť jde o důležitou skutečnost, zvláště tehdy, není-li registrační značka vozidla na snímku čitelná. V daném případě policisté netvrdí, že by měli vozidlo v dohledu, proto nelze z ničeho dovozovat, že by tomu tak bylo. Záměna tedy byla možná. Tvrzení soudu o tom, že zmínky stěžovatele o „jakýchsi polepech“ jsou nevěrohodné a účelové, je pak dalším tvrzením soudu, jehož cílem je spíše tvrzení stěžovatele dehonestovat či shodit. Není na stěžovateli, aby dokazoval, že bylo měřeno jiné vozidlo, než jeho.

[9] Závěrem stěžovatel a jeho zástupce obsáhle vyjádřili svůj nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že v posuzované věci bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního; dále jen „s. ř. s.“).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje, že spáchal první z přestupků, za něž byl v posuzovaném správním řízení sankcionován, a tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti. Jednak je přesvědčen, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a jednak namítá, že nebylo dostatečně prokázáno, že bylo změřeno skutečně jeho vozidlo.

[14] Nejprve se soud zabýval otázkou, zda bylo změřeno vozidlo stěžovatele, resp. zda správní orgány dostatečně prokázaly, že se přestupku dopustil stěžovatel.

[15] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[16] V nyní posuzované věci jsou ve správním spisu založeny následující podklady, které mají prokazovat spáchání přestupku: záznam o přestupku (č. 1. 3) obsahující fotografii pořízenou z měřícího zařízení, která vyobrazuje měřené vozidlo v celé velikosti a dále přiblížený pohled na registrační značku vozidla (ani na jedné z těchto fotografií však není čitelná registrační značka vozidla). V pravé části záznamu o přestupku pod fotografií je jako registrační značka uvedena značka vozidla stěžovatele. Dále spis obsahuje ověřovací list použitého měřidla (č. 1. 4), úřední záznam sepsaný policií (č. 1. 5) a oznámení přestupku (č. 1. 2), podle kterého bylo měřeno vozidlo stěžovatele.

[17] Žalovaný se s námitkou stěžovatele, že nebylo změřeno jeho vozidlo, vypořádal v napadeném rozhodnutí následovně. Uvedl, že protiprávní jednání bylo prokázáno zejména fotografií pořízenou silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C zachycujícím předmětné osobní motorové vozidlo při překročení rychlosti. Z fotografie (záznamu) dle žalovaného nepochybně vyplývá, že v měřeném úseku silnice č. I/16 v obci Byšíně bylo, v inkriminovaném čase a místě, zdokumentováno osobní motorové vozidlo značky Mercedes Benz, registrační značky X, kterému byla naměřena rychlost 79 km/h. Z fotografie je pak bez pochybností seznatelné, že rychloměrem bylo zaměřeno právě označené osobní motorové vozidlo. Žalovaný dále uvedl, že v rozporu s tímto důkazem není ani samotné Oznámení přestupku (Odevzdání věci), z něhož je patrné, že hlídka

kontrolovala stěžovatele a zadokumentovala naměřenou rychlost vozidla odpovídající rychlosti uvedené u fotografie. Dále v odůvodnění nicméně žalovaný uznal, že z fotografie není registrační značka vozidla seznatelná, konstatoval však, že v návaznosti na obsah sepsaného Oznámení o přestupku, nemá žádné pochybnosti o tom, že je na fotografii vozidlo, které řídil stěžovatel.

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku k této námitce uvedl, že na fotografii zobrazující měřené vozidlo, která je součástí záznamu o přestupku, není registrační značka čitelná, bez pochyb nelze zjistit ani tovární značku vozidla. Upozornil však, že součástí záznamu o přestupku v části pod fotografií je uvedena registrační značka vozidla, které následně policejní hlídka skutečně zastavila a ztotožnila v něm stěžovatele jako řidiče. Podle soudu tak ze záznamu o přestupku nepochybně vyplývá shoda změřeného vozidla s vozidlem, které policejní hlídka zastavila. Krajský soud tak do určité míry zpřesnil argumentaci žalovaného, který považoval vozidlo za dostatečně identifikované toliko na základě fotografie pořízené rychloměrem (záznam o přestupku) v souvislosti s oznámením přestupku. Nejvyšší správní soud by považoval argumentaci krajského soudu za dostatečnou pro prokázání skutkového stavu věci, pokud by platilo, že údaj o registrační značce vozidla v záznamu o přestupku uvedený pod fotografií, automaticky vyplňuje měřicí přístroj, resp. že rychloměr tuto registrační značku sám přečetl a zaznamenal. Z takového předpokladu zjevně krajský soud vycházel, avšak nijak jej nevysvětlil, resp. neuvedl, z čeho jej vyvodil. Stěžovatel přitom jeho závěr v kasační stížnosti zpochybňuje s tím, že z návodu k obsluze daného rychloměru vyplývá, že údaje pod fotografií doplňují manuálně policisté při tištění záznamu (příslušný návod k obsluze nicméně nepřiložil). Otázka, zda je tento údaj v záznamu o přestupku vyplňován automaticky (po přečtení údaje o registrační značce měřicím přístrojem) či manuálně policistou, je tedy sporná. Ve spisové dokumentaci přitom není založen návod k obsluze předmětného rychloměru, ani jiný důkaz, ze kterého by bylo možno tuto skutečnost zjistit. Za uvedené situace tak nelze uzavřít, že by ze záznamu o přestupku, resp. fotografie, která je jeho součástí, bylo jednoznačně seznatelné, že změřeno bylo skutečně vozidlo stěžovatele. Tato skutečnost tak bez pochyb vyplývá toliko z oznámení přestupku vypracovaného zasahující policejní hlídkou. Za takové situace nelze krajskému soudu přisvědčit, že by správní orgán shromáždil sadu důkazů, z nichž jednoznačně vyplývá skutečnost, že se přestupku dopustil právě stěžovatel. Žalovaný ostatně sám uvedl, že o skutečnosti, že bylo změřeno vozidlo stěžovatele, vypovídá fotografie až v souvislosti s oznámením přestupku.

[19] Krajský soud dále argumentoval tím, že z fotografie je patrné, že úsek je zcela rovný a přehledný, a je tak prakticky vyloučeno zastavení jiného vozidla. Tuto skutečnost však dle Nejvyššího správního soudu z fotografie rovněž dovodit jednoznačně nelze, přitom ani z oznámení přestupku nevyplývá, že zasahující hlídka měla vozidlo stále na dohled a nemohlo dojít k jeho záměně. K této otázce by tak bylo vhodné doplnit dokazování například výsledkem zasahujícího policisty, který ostatně žalovaný ve svém vyjádření k žalobě sám navrhoval.

[20] Lze nicméně přisvědčit závěru krajského soudu o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele, podle něhož má jeho vozidlo na boku polep, a proto nemohlo být změřeno jeho vozidlo. Stěžovatel totiž toto své tvrzení nijak nedoložil, např. fotografií svého

automobilu zobrazující tvrzený polep. Správní orgány skutečně nejsou povinny prokazovat neexistenci tvrzeného polepu na stěžovatelském vozidle, případně jakákoliv jiná nepodložená tvrzení obviněného z přestupku.

[21] Krajskému soudu se tedy nepodařilo věrohodně odstranit pochybnosti ohledně toho, zda skutečně bylo změřeno vozidlo stěžovatele. Tato pochybnost by však byla dostatečně vyvrácena tím, že záznam o přestupku obsahoval automaticky generovaný údaj o registrační značce stěžovatele (tj. údaj přetčený a zaznamenaný měřicím přístrojem, nikoliv později dopsaný policistou). Tento svůj závěr však krajský soud ničím nedoložil, resp. nastolené pochybnosti neodstranil, a zatížil tak svůj rozsudek vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušuje a vrací věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude muset krajský soud provést dokazování ohledně uvedené sporné otázky, a to například návodem k obsluze použitého rychloměru či výsledkem zasahujících policistů. Bude tak muset vyjasnit, jakým způsobem je nutno interpretovat údaj o registrační značce zaznačený v záznamu o přestupku pod fotografií.

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil druhému okruhu kasační argumentace, a tedy, že měření bylo provedeno nesprávně, v rozporu s návodem k obsluze. Stěžovatel se domníval, že ke změření rychlosti došlo pod nesprávným úhlem 11 stupňů, což ve správním řízení dokládal vlastním matematickým výpočtem.

[23] Správností matematických výpočtů, případně geometrické analýzy, jež mají prokazovat nesprávný úhel měření, se správní soudy ve věcech přestupců, které zastupoval advokát Mgr. Václav Voříšek (stejně jako v nyní posuzované věci, nebo advokát Mgr. Jaroslav Topol), opakovaně zabývaly. Převážně však nepovažovaly předložený výpočet za relevantní zpochybnění správnosti provedeného měření. Je třeba uvést, že stěžovatel ani jeho obecný zmocněnec či právní zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti, po obsahové stránce tak výpočet nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele (viz rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, body 19 a 20, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 279/2017-44, bod 56, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018-41, bod 10, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 7. 1. 2019, č. j. 60 A 18/2016-24, bod 20, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 A 12/2017-46, bod 43). Na rozdíl od odkazovaných případů v nyní posuzované věci nebyl výpočet úhlu předložený stěžovatelem postaven na úvaze o umístění měřicího zařízení v okamžiku měření rychlosti (kterou soudy považovaly za ničím nepodloženou); stěžovatel zde uvádí, že vycházel z polohy měřeného vozidla a poloha měřicího vozidla je naopak vypočítávána. Soud má však za to, že ani v tomto případě nelze přeložený výpočet považovat za relevantní zpochybnění správnosti měření.

[24] V této otázce lze rovněž odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2018, č. j. 33 A 16/2017 - 38, bod 22, který se vyjádřil k relevanci výpočtu správnosti úhlu měření provedeného měřicím přístrojem RAMER 10 C (který byl použit rovněž v nyní posuzovaném případě) následovně:

22. Kromě toho je vhodné poukázat na skutečnost, že zásadní nedodržení úhlu měření, které žalobce svým výpočtem dovodil, by se projevilo buď naměřením nižší než skutečné rychlosti ve prospěch žalobce (větší úhel) nebo tím, že by se vozidlo na snímku či v radarovém svazku vůbec nenacházelo, jak bylo prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedeno. Z návodu k obsluze (s. 72) vyplývá, že „úhel radarové hlavy a digitální kamery se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích. Držáky mají pevně nastavenou aretaci na 22° pro radarovou hlavu a 19° pro digitální kameru.“ Ze snímku v záznamu měření je zřejmé, že byl pořízen rychloměrem nastaveným na vzdálenost 60m při nastavení objektivu na ohniskovou vzdálenost 48mm. Měření tedy proběhlo v maximální dosahové vzdálenosti, a to za použití „zoomu“. To potvrzuje již učiněný závěr o tom, že správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015 - 43). Nastavení do správného úhlu 22° je navíc předpokládáno samotnou konstrukcí držáků radarové hlavy, takže není pravděpodobné, že by mělo docházet k jejímu chybnému ustavení s odchylkou několika stupňů, jak usuzuje žalobce, ledaže by samotné služební vozidlo bylo ustaveno zcela nesprávně. Krajský soud uzavírá, že v nyní posuzované věci nevystaly ohledně skutkového stavu díky použití kontrolní šablony žádné pochybnosti, jejichž odstranění by vyžadovalo další dokazování.“

[25] Nejvyšší správní soud navíc již opakovaně v souvislosti s použitím měřícího zařízení RAMER 10 C konstatoval, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je tedy vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný. Ostatně i žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že měřící přístroj pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo přímo k vypnutí přístroje. K tomu ovšem v nyní posuzovaném případě nedošlo.

[26] Je tak třeba přisvědčit krajskému soudu, že o správnosti provedeného měření nebylo pochyb a nebylo tak ani namístě, aby správní orgány vyvracely správnost předloženého výpočtu.

[27] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů na internetu soud uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již soud mnohokrát uvedl, pokud se advokát „cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu